

Det är klart i dessa exempel, att — allt bör dömmas efter *sin grad* och *sin art*. Folket säger, så vist som ömt, att "Hvar fogel sjunger med sin näbb: och ni sjelf — är visst glad att få krypa inunder detta ringa ordspråks skydd. Något hvar delar med er denna glädje. Och huru skulle det väl gå, om man finge fritt dömma *Mina Löjen* efter Milton eller Ariosto, och en fattig liten *Prolog* efter Shakespeare eller Homerus?

Måttet för hvar *skönhet* ligger inom dess grad och dess art. Lagen att dömma efter, är just detta mått; och bör derföre äfven der tagas. En bondflicka kan vara rätt söt; men är icke gjord för Assembléen eller Couren. Den som håller ett Tal på vers i Skara, menar dermed att fröjda icke Stockholm, icke Paris eller Rom, utan *Skara*. Men när, med er Critiks fantastiska despotism, ni kallar honom upp i denna högsta krets af Vitterhet; så förlora sig der hans skönheter, och hans fel blifva vidunder. Deremot i Skara — är hans skönhet, skönhet; och riktigt *motväger hans fel*. Endast der — bör han derföre dömmas. Eller; om